

Engelska drottningen Anna Greys
död. Nyköping, tryckt hos Petter
Winge, 179...

1700-1829 25 G Br. Död

EX. A. DÖD

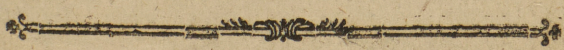
*Lo. Lane
Hist.
by
(A)*

Engelska
Drottningen

1700-1829
1798

ANNA GREYS

DÖD.

NYKÖPING,

Tryckt hos PETER WINGE, 1798.

Anna Grey

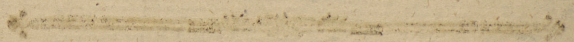
2

Engelks

Drottningen

ANNA GREYS

DÖD.

NYKÖPING

Tryckt hos Patten Winge, 1798.

Öfversättning.

O! homme petite & Vain, montre moi
ton pouvoir, Je te montreroit ta
misere. * * * J. J. ROUSSEAU.

Sång-Gudinna! stig ned från din him-
la-boning, och lemna mig din kraft,
endast tillhörig det förundransvärda uti
berättelser, om forntidens besynnerliga
händelser: kom at understödja din dju-
pa täflan, som är emellan min ringa
skickelighet, och den åskundan mitt in-
dre känner. Jag vill för mine samtida
berätta en olycklig Drottning's dygd,
des ståndaktighet i sina största mot-
gångar.

Sång-Gudinna, förfvara hennes ä-
ra: ingif min hänryckta själ behageliga
uttryck, och understöd mig, att med
A din

din egen röst, kunna berätta hennes ölyckor. — Tacka kön! Ni, som sedt edra dagar tändas på denna lyckliga Ö, Ni, hvilke äro mitt fosterlands prydnad, lemnen mina fånger ett upmärksamt öra; Edra behagligheter synas visafos, det Edra hjertan äro dygdenes boning, hören des röst, och tagen ett vörtnadsvärdt exempel af ett Fruntimer, som väl är Eder like til utseendet, men dock långt öfvergår de fläste i hög börd och bepröfvad dygd.

Ormond och hans Drottning voro ännu icke födde. — England har ännu icke så glömt sin odödliga Anna, för att icke vara upmärksam på följderna af des lyckliga regering; då Maria ärhölt Thronen, och des segrande vapen omkullstogo den högmodige Dudleys tilltagsne förslager. . . . Det var vid samma tid, som en Prinsessa af Suffolkska åtten, genom ödets nycker och andras brott, blef fatt på den Konungliga Thronen: (*Anna Grey, des Fader uphöjd af Eduard VI. til Hertig af Suffolk, förut Grefve af Dorset; och Moder Françoise Brandon*), hvarest hon, prydd med

med skönhet och alla ungdomens behägligheter, lyfte i en prakt, hvilken så mycket mer föll åskådare i ögonen, som den i största hastighet blef med bittert mörker öfverdragen; ty snarast måste hon lemna sin Konungliga Thron och Krona, för att flytta från det förgångeliga: men bytet gjorde henne icke förfagd, des mod liknade des ståndaktighet.

Redan ligger hon fallen, utan hjälp, utan uprättelse; hvad öde för Majestätet! men Gilfort, Son af Hertigen af Northumberland, gift med Johanna Grey 1553, du hennes Gemål, hennes föremål af des kyska kärlek, och med hvilken hon delat sin Krona! du, som ser din Drottning's fall vara första steget til ditt eget, i hvad ställning befinnes din ömma själ? Din unga Fru oroas mäkt af dina känslor; — Sedan begges eder olycka började, har hon ej sedt dig: hon fruktar din närvaro. Men i ovissheten ömtålig, hastar hon till Gilfords rum, dörren öppnas - - - hon stadnar — med häpenhet går tillbaka; slum, nalkas hon närmare, och vågar knapt kasta sine ögon på sin kära och älskade Man, af fruktan att se
A 2 hans

hans bedröfvelse; — men sluteligen kastar sig i sin Gemåls armar: hon trycker honom til sitt bröst, och tvingar sin ögon at ej förråda des hjerta, samt med en förstäld röst säger:

”Kärafte Maka! uphör att oroa dig, det är fant, de borttaga en Kro-
 ”na, men själens styrka bör återstå ofs,
 ”hvilket vida öfverträffar vår förlust;
 ”dygden årfätter denna obetydeliga skada: vi skole vedergällas där, hvarest
 ”ingen skillnad äger rum, emellan den som regerar, och de, hvilke ödet där-
 ”ifrån kallat. - - - Ack! hvarföre är detta händt mig? Jag är ej mer
 ”Drottning, men jag är din Hustru.
 ”Jag älskar mer lyda Gilfort, än regera öfver hela verlden. När vi gjömde
 ”de tillsammans i någon låg koja, då måtte *Maria* uphöra att förfölja ofs,
 ”hon glömmer ofs säkert: men jag, öm och trogen, til sista blods-droppan
 ”beständig, följer dig i din landsflygt: min kärlek skal ärfätta den förlust du
 ”gjort. — Ja, — men ack glädje! jag ser att våra själar instämma; jag läser
 ”i dine ögon din värdiga förefats: och vi skole visa efterverlden, at det är
 ”möjligt lemna en Thron, med den liknöjdhet som passlar tänkande men-
 ”niskor.”

Sä-

Sålunda tröstade Anna sin älskade Gilfort, ehuru en billig fruktan intagit hennes bedröfvade själ, att icke ett värre ondt skal träffa des Gemål. — Han förkräcks, — portarne öppnas, — Vakt inträder: — Du mordiska Drottning! som befallt desse, du kan då ej hindra dem, att röras vid åsynen af ett så rörande skåde-spel. — Min penna är ej mäktig beskrifva denna unga Fruns fäseliga förtvislan: — at skiljas vid en älskad vän och kär maka, följa desse *Marias* döds-fändningebud; ack! hennes forg: — hela hennes varelse vill brista, men återkallade sitt mod, uthölt hon denna grufveliga skilsmässa.

Gilfort ensam, kunde ej längre utvärda tyngden af sin olycka; svag, — föll han i en dvala, och hans oro sväf-vade i ett mörker af elände: Tusende fäseliga tankar förestälde honom sin olycka; oftast går han upp af den stol, hvarest han länge varit sittande, sträcker sina armar liksom at omfamna sin Gemål, men en tom inbildning! finner sitt misstag — återfaller: -- orörlig, åkallar döden. Stundom tror han sig vara i det vackra Slottet, och ögnar i-

A 3 genom

genom de präktiga prydnader; men de förminska värdet för hans bedröfvade själ. — Han knorrar på sitt öde, och lyckans smickrande skuggspel, hvilken få grusligt sårar, då hon tyckes som målt gynna.

Under dessa betraktelser fäster han sin ögon på Brudfången: i en stum tyftnad återtager forgen, då minnet af de fordna nöjen föreställas hans sinnen. — Ack! — hvad ljuslige känslor väckte än mer des oro; ack! — hvad svåra följder dem förenar. Hvar är den ljusliga natten, då desse tvänne älskande njöto för första gången sötman af en ren kärlek? Månan med sitt behageliga och fridsamma ljus, upmuntrade kärleken: Gilsfort hänryckt, tyckte sig njuta denna lyckans gåfva; men du bedrägeliga inbildning, hvart förer du mig? Jo, — till min olycka åter: — och när du slutat ditt lopp, är det en dröm, som varat en natt. Ack! ombytthet. — Ett oväder fördunklar Himmelens gladdaste utsikt; det nedstiger från skyn, och glupande öfverfaller de späda blomfren, samt nödga de buktande skogarne att sucka under stormarnas ok. Vintren med sin kalla skugga, visar sin måk-

mäktiga styrka på solens värmande strålar, och likfom kullkastar den årstid, hvilken är naturens vackraste prydnad. Ja, — du vackra Drottning! hvar är du? i hvilket rum? — Men hvad ombyte för denna olyckliga! — Hon finner kring sin person varelser, hvilka upfylla hennes uprörde sinnen med fasa och förkräckelse. I stället för en Thron, ett Slott, nu ett vederstyggeligt fängelse. I stället för en kär maka, blir nu en ohyffad soldat hennes sällskap. — Morgonrädnan, hvilken tillåter henne vid dagens svaga ljus, se sin öma fjäl vara skild vid det käraste hon äger, och afton-stjernan, hvars glans bortskymmes af desse mörka valf, påminner väcktaren, som med ett hiskeligit dån af jern-bommar och reglar, kommer att bevara sitt rof. — Ack! fabeliga ombyte. — Men Suffolks dotters olyckor, styrker hennes dygd. — Det är nu, då alt har öfvergifvit henne, då all mensklig makt sammanfvurit sig att störta denna olyckliga; det är då, — en Himmelsk glädje, med en igenomträngande ljuflig styrka, hjälper det svaga förnuftet: uti dessa ögnablick, där förtviflan med sitt raseri vill fönderrifva den menskliga byggnaden, då

naturen sviktande, underkufvas af begårelsernas tyngd; från en mörk vrå i fitt fängelse, förnyas denna unga Prinseffans mod, och på knä, uplyfter sine med kedjor lastade späda händer till det Gudommelige Majestätet, samt i en djup vördnad framstaplar desse ord:

”Store Gud! du allena alsmächtig,
 ”det tillhör dig at uphöja och förnedra.
 ” — I början af min ungdom, — och
 ”nu innom få dagar har jag sedt detta
 ”hända. — Jag känner naturens verk-
 ”ningar, då olika tillskickelser oförmo-
 ”deligen tima, göra sig uproriske; men
 ”jag känner äfven, att med ett modigt
 ”sinne underhålla mitt sviktande hjerta.
 ”Gif mig styrka! — — Om jag i min
 ”ungdoms yra, i min lysande och smic-
 ”kande medgång: — om jag någon
 ”gång kommit ihåg dig, du evige Her-
 ”re! var nådig, öfvergif mig ej i
 ”min olycka. Men förnämligast min
 ”Gemål, för des väl anropar jag din
 ”milda barmhertighet; om det är ett
 ”brott att varit Konung: det är ej han,
 ”utan jag som felat, i det jag gifvit
 ”honom en Krona. Om din hämnande
 ”hand vill straffa oss, låt hela tyngden
 ”endast falla på mig; min Gemål är o-
 ”skyl-

”skyldig, låt honom öfverlefva mig;
”låt honom därigenom öka sitt lands
”åra; låt honom til ett minne af din
”nåd, få ännu vandra på denna otack-
”famma jorden: tillåt att min Far åter-
”ger mig sin fordna ömhet. — Om des-
”se få kära lif sparas, då ser jag mig
”vara bönhörd, och skal prifa din god-
”het, med det samma min blod rin-
”net.”

O! beständighet i motgångar, —
Himmelska dygd! — huru segrar du
icke öfver fiendens grymhet, och be-
drager des hämnd.

Början af denna dagen var den,
på hvilken *Maria*, obevekelig, ärnade
utöfva sin hämnd; — fäseliga dag! då
denna barbariska utgjöt oskyldigt blod,
och skylde sin hiskeliga gerning under
rättvisans mantel. — Den nedgående
solen öfverhöljde sig med mörka moln,
likfom tviflande at återkomma. Nat-
ten, hvilken föregick den påföljande blo-
diga dagen, var svart af häpnad, och
lampan gaf ett sorgeligt samt dunkelt
sken; en mörk Himmel utan stjernor,
och vädrets rytande stormar skallade
tjutade i bergen; blandade genljud
A 5 med

med frida rägnskurar, hvilket förökte fasan. — Men oskulden hvilat under fjettrans tyngd: - - - I fönnens armar förefaller sig en behaglig och lycklig lefnad, ser sin Gemål omfamna sig, sin fiende bedja om nåd. — Men en bedräglig dröm! — du ökar olyckans bojor. —

Morgonrådnans strålar glindrar på den svallande böljan, och med sine lätta vingar bortjagar dysira nattens skugga. — Arbetarens buller tillkännagifver människans mödosamma lif. — Tyrannens hämd upvaknar: — den nöjde mannen ser sin älskade maka. — Och du, Suffolks Dotter! — du! — en bedrägelig inbildning fladdrar för din nedfänkta själ. — I detta ögnablick, — olycklige Gilfort! — är hennes dödsdom förkunnad.

Gud! — förfärligt, en ung Prinsessa slutar sina dagar så plötsligen; prydd med alla behagligheter, naturens mästerstycke: — ena foten i brud-fängen, den andra på bödels-bänken. — Död! — Skilja henne från Maka, — Krona, — Verldslig ära: hugkomsten af de fordna nöjen upröra hennes sinnen, ångest

gest och oro sammanbinda skarpa lagrar, hvilke kröna des borttorkade hjesfa. — Gilfort! din maka, hennes enda tröst at du lefver, och får njuta det hon förlorar; — hon väntar sitt öde med otålighet. Dödlige! hvars synpunkt är så inskränkt, du tänker dåraktigt, att olyckan som är förbi, blir den sista: vet at återhålla din glädje, ty den hafver en kedja af andra svårare med sig. — Hon trodde ej hafva större misföde, än gå döden til mötes; nöjd och stilla, väntade därpå med tålmod. — Men hvad prof ännu att utstå? —

Dörren til fängellet öppnades, och för hennes fötter tillrade ett blodigt hufvud, betäckt med silfvergrå hår. — Det är hennes Svärfaders, hvilken *Maria* i sitt raseri, låtit upoffra at sin hämnd. Detta oväntade slaget domnar hennes känslor: — nedfaller, — en matt men djup suck tränger sig från hennes klämda bröst. — Tårar tindra från de nästan uttorkade ögonen. — Natur rys! — håpna! — förskräckelens och fofans målning; — hon vaknar, — ser djupet och följderne af detta spektakle. — Mord-jernet är redan
får-

fårgat i denna familjens Förste; intet hopp om förkoning. — Nedtryck af desse tankar, vågar knapt uplysta sin ögon, af fruktan, det hennes älskade Gilfort undergått samma öde. — Dock han kommer, — blek, nedslagen, i sorg-kläder, nalkas sin Gemål med matta steg, lik ett spöke, hvilket utur svarta afgrunden upstigit; i en djup tyfnad, — förtviflans färgor betäcktes anlete. — Vid åsynen häraf, stiger hon förkräckt tillbaka, — tror ej sin ögon: — förvirrad, — häpen; — blodet röres nu med svallande, hela hennes kropp skälver, — andan felas, — och hon dignar ned utan rörelse. — Gilfort gifver ett häftigt rop, hastar til sin Gemål, trycker henne i sine armar, och återkallar det lif, hvilket nära sitt slut; lik sacklan, som gifver låga åt den svaga vekan: hon återfer ljuset och Gilfort. — Han glömde sin egen olycka, des kärlek uplifvades, och trodde sig i den nöjdaste fällhet. — Men just i desse själens ljusliga verkningar, rifver sig från sin makas bröst, — flyr bort, och liksom fruktar att återfalla i de känslor han nys smakade, samt med en röst, hvilken teknade rörelsernas våldsamhet, tilltalade sin Gemål:

Stil-

”Stilla, — ack stilla din oro, O!
”du min älskade vän, jag kan ej längre
”se dina ömma tårar; — du som trö-
”stat mig, lemna dig äfven någon flyr-
”ka. Lifvet är en öfverenskommelse,
”döden vilkoren: — den Ewigas be-
”fallning måste en gång uppfyllas; — up-
”skjutandet är ofs ej nyttigt. — Vi haf-
”va sedt hafvets böljor rusa med stort
”buller, mot branta klippans hårda
”motstånd, och des grymmhet försvin-
”na. — Hvarföre oroa dig öfver mitt
”öde? då du anser ditt eget med så stor
”kallförmåga. Käraste maka! din öm-
”het förolämpar mig; tror du ej att
”det hugg, hvilket skiljer ofs, ger mig
”döden? — Jag fruktar den ingalunda;
”— utan dig är lifvet en börda, och
”med villighet går emot mitt öde. —
”Ack! åtminstone måtte samma graf få
”tillsluta sine mörka portar, och lemna
”ofs tillfammans, frie för detta förgän-
”geliga. — Hvad? — jag ser dina tå-
”rar å nyo rinna: ack! jag förebrår
”mig min ömhet, emedan den uprifver
”din sorg. — Mitt lufs fjäl! — låt ditt
”hjärta känna någon stillhet. — Ja, —
”du öfverförlar mig med större olyc-
”kans börda, och förenar dig med vä-
”ra fiender, att aldeles nedtrycka mig.”

Önytt-

Onyttigt bemödande! ju mer han söker gifva henne någon tröst, ju mer är hon bedröfvad, och utgjöt strida strömmar af de bittrafte tåre-floder. — Gilfort fördömmar dem, — kan ej af-torka sina egna.

Under detta förge-tal, ankom befallning från Drottning *Maria*, det desse fångar skulle gå utur deras fängelse, för att föras i andra dem tillredde rum. Denna i grymhet spitsfundiga qvinnan, ville at desse skulle dö midt ibland de präktigaste anstalter. Denna motsats, med deras elände, glädde hennes barbariska själ. En stor sal, klädd med svart, föreställer sig deras ögon; dagens ljus intränger ej, och i fonden hängde lampor, hvars bedröfliga och dunkla sken blandar sig med den mörka skuggan, att föröka rummets fasa. — En yxa lagd på ett bord, lyfte som den förnämsta prydnad. — I denna förskräckeliga boning blefvo desse förnämna fångar lemnade.

Stumme af häpnad, — sågo de på hvarandra; änteligen talade Gilfort:

”Hvad

”Hvad är förlusten af en Krona,
”af hela verden, ja, af sjelfva lifvet,
”emot att se sig skola skiljas vid en älskad
”maka? — Hennes tårar: — Ack!
”du, som tryckt til mine låppar, bebådade
”din rena kärlek, denna hand. —
”De vackra och ljusliga ögonkast, däri
”jag läste din ömhet! — Ack kom,
”älskade Gemål! kom, låt ofs til en
”dödsberedelse omfamna hvarandra;
”låt ofs glömma våra olyckor: kom,
”ömma fjäl! — lemnen ofs til ett slut,
”åt all känslans fullhet. Kåra Maka!
”gif mig hela verden, — fråga: hvar
”är min lycka? — Jag innesluter mig
”i dina armar, vid brädden af grafven,
och säger: Si där . . . .”

En püst af detta fårade hjertat,
hindrar orden: — ögonen fästade på
sin Gemål, igenomgår i tyfhet, hvad
döden är honom fäselig; — anser sin
maka redan i den oförgängliga verlden,
och tror sig se hennes hufvud blodigt
samt blekfärgat.

Dödelige! du som njuter lyckans
gåfvor, — häpna vid åtankan, att du
äfven kan vara nära ditt fall. — Då
Himmelen gifvit dig ett verldligt godt,
yf-

yfves ej däröfver; nyttja det som ett lån, och fäst ej dina tankar allenast vid defs brukande; var erkänslam mot Allmagten, miskundslam mot nästan, ödmjuk i medgången, så blir dig en svår motgång mindre känbar.

Det var ej nog, att *Maria* tillagade dem en nellig död; hon ägde ännu flere plågor, att prägla deras högst bedröfvade hjertan. Hon förfökte att fresta denna unga och til döden dömda Drottningen, på det yttersta. — En Präst blef fänd, hvilken förkunnade henne, det Gilfort skulle dö först. — Denne Präst väntade att se, hvad rörelse denna posten skulle verka, för att vidare fortfara: ”Drottning! oroen Eder icke, antag Drottning *Marias* Religion, (Catolske), och fräls Far, Gemål och Eder.”

Vid desse orden uprötes hela hennes varelse; en darrning gjorde henne mållös.

De förbigångne händelser voro ringe mot denna. — Detta ögonblick, börjas bitterheten af hennes lidande. — Hvad skal hon göra? Förkunna
fin

fin faders och makas döds-dom. —
Men frukta ej, svaga människa! en
högre Herre styrer de svåraste utfen-
enden.

Den vackra och olyckliga Suffolk,
faller nu ned på sine darrande knån,
och med en himmelsk förtröstan, lyfter
sitt hjerta till sin Skapare, uti hviket
kärleken til Religion (Protestant), sin
och de finas vilkorliga öde, stridde med
den förkräckeligaste kamp. — Då hon
i tyfthet en stund för sig själf bedit,
fåg man hennes ansigte imåningom å-
ttertaga defs fordna glans; ögonen gla-
dare, och defs bedröfvade själ en för-
säkrande lifa.

Hon fåger: "Om desse vilkor sko-
"la - - - ." men innan fortfarandet
häraf, springer Gilfort fram, sägandes:
"Grymma Gemål! är det så du älskar?
"— Ack! påmin dig hela den förflutne ti-
"den, af vår ljusliga förening; kan du
"visa at jag felat mot den kärlek, öm-
"het och vånskap, makar äro hvaran-
"nan skyldige? — Om du ej älskar
"mig mer, — glöm då det förbigång-
"na: — men om du känner hos dig
"den minsta ömhet af detta minnet,
B "kan

”kan du då förkunna din mans död?
 ”— Ack! kom ihåg de dagar, då du
 ”svor mig en evig tillgifvenhet: — kom
 ”ihåg de stunder, då vi vore famlade
 ”i en ouplöfelig ande, våra själar kän-
 ”de den obeskrifveliga fötman af ett
 ”förenat lugn, och vår önskan endast
 ”til gemensamt väl! — Har ditt min-
 ”ne, — nej, har ditt hjerta förlorat
 ”dessa känslor? — Ack! du älskar mig
 ”ej mer: kanske nog hård, att se min
 ”död. - - - Men, men! — din far,
 ”på grafvens brädd: — en man, hvars
 ”grå hår vittna des lefnads slut. —
 ”En far, hvilken gifvit dig lifvet: —
 ”Vill du se des halfstelnade blod fär-
 ”ga bödlarnas altare? — Dock, din
 ”far har aldrig älskat dig: — Du vill
 ”hämnas. —”

Nu stiger en man fram, med lång-
 samma steg, nedslagne ögon, svag och
 darrande, dödens förkräckelse i sitt an-
 lete; nalkas sin dotter, — framstaplar
 desse ord:

”Ehuru jag ej har att räkna män-
 ”ga dagar; förfäras jag dock ej af den-
 ”na yxa; — hon kan ej beröfva mig
 ”mer, än en minuts lefnad. — Men
 ”du

”du min dotter! enda föremål af min
”ömhet, kan jag ej förmå dig at lef-
”va? åro mine tårar förgäfves? — Kån-
”de du det ljufva namnet mor, ogilla-
”de du ej min medömkan.”

Strida tåre-strömmar nedrunno på
dets af ålder märkte kinder; stadnade en
stund, tog en af sin dotters händer, tryck-
te den mot sine läppar och fortfor:

”Ja, tag en dolk, genombåra mitt
”matta bröst, och lindra mig.”

Som detta vardt taladt, föll denne
gamle mannen ned för sin dotters föt-
ter, utan fansning.

Grymma menniskor! har all med-
ömkan hos Eder försvunnit? år då in-
gen känsla kvar af barmhertighet? leds-
nen Ni ej vid att få nedtrycka den o-
lycklige? hvi viljen Ni på ett så hårdt
fätt fresta denna unga Suffolks dygd,
och naturliga skyldighet? — Svaga sjä-
lar, som vika från den fanna åran. —
En fader, — en kär man, hvilke lutan-
de af kedjans tyngd, förkräckte af dö-
dens fasa, likfom bedjande denna dot-
tren, denna maken om nåd. Huru är

det möjligt, att någon menisklig kan motstå grufligheten af desse strider? — Du Gud! stor af Himmesk förmåga, du endast är värdig taga pris, ty du hjälper den lidande.

Under dessa svåra ögonblick, fåg Suffolks dotter flere af sine trogna tjena-
nares kroppar utan lif och rörelse; hon igenkände sine vänner, hvilke stridt för hennes ära; ståendes vid bödelsbänken, väntandes samma öde. Men nu utstår hon sidsta ångestens pina, med ståndaktighet, tager Martyre-Kronan; segrar i döden. — Med en ädel frimodighet går hon emot sin Far och Gemål, omfamnar dem, och som det sidsta af sin lefnad, tiltalar dem båda: ”Då Ni afvikit från Er skyldighet, är det en blind
”kärlek, hvilken danat Edra välmenta
”tankar; jag förtörnas ej däröfver: det
”är ömt för mig, se Eder fåtta så högt
”värde på lifvet, men förlåten, då jag
”ej kan frälfa Eder! Jag öfverlämnar
”med nöje, alt åt ett högre Väsende,
”och upoffrar utan sorg och förebråelse,
”se, tvånne kårare lif än mitt: — Kan-
”ske det är nåd för Eder af Drottning-
”ningen att hoppas; döden förskräcker
”mig ej mer: aftorken Edra tårar, och
”hindren mig ej att emottaga den frid-
”och

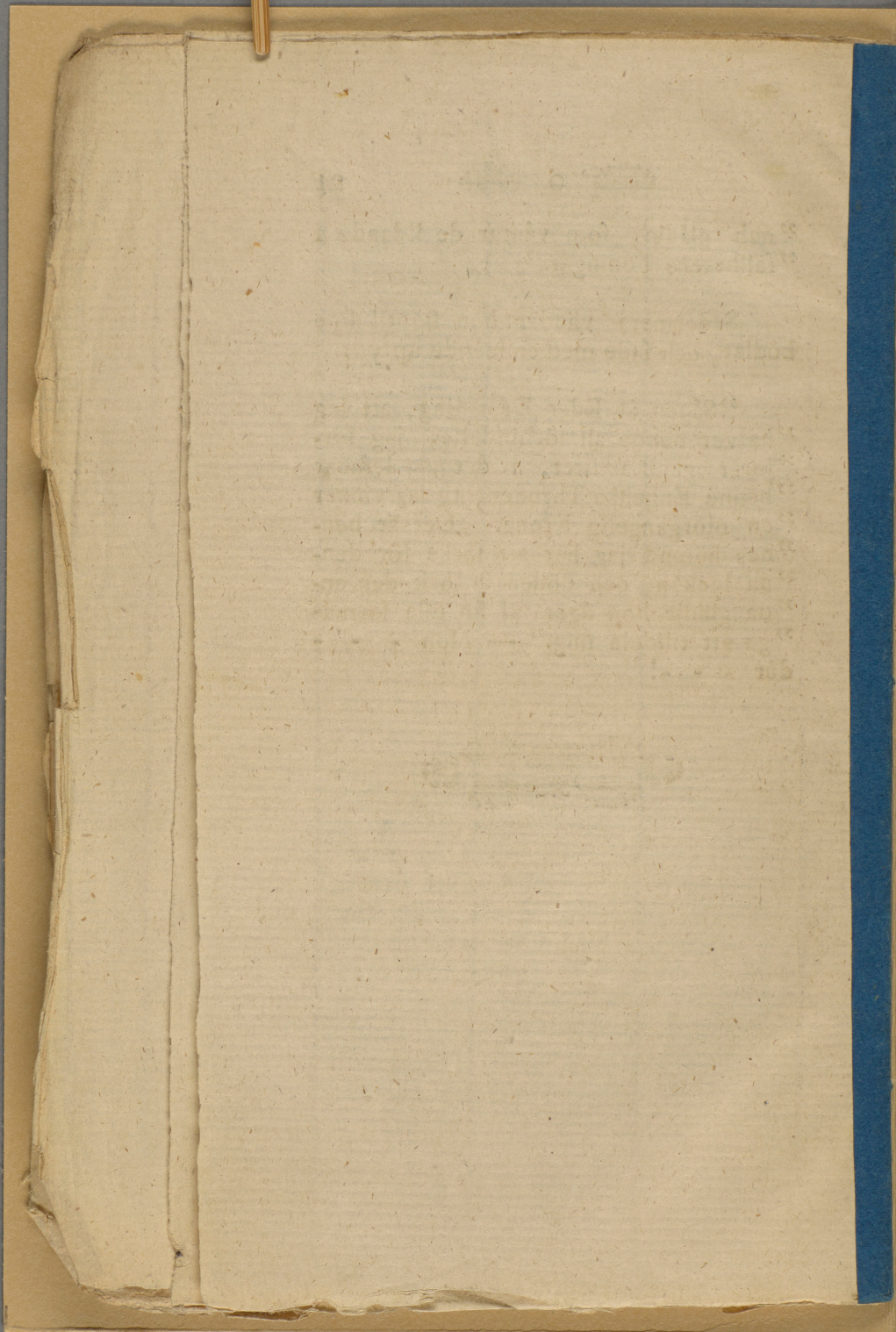

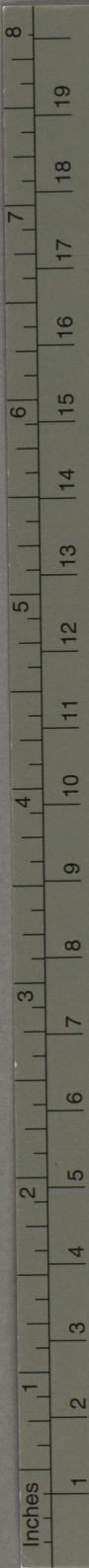
”och glädje, som väntar de lidande i
”fällhetens boningar.”

Sedermåra vänder hon sig til sine
bödlar, och sade med en leende uppsyn:

”Sågen åt Eder Drottning, att jag
”hafver henne all förbindelse; jag för-
”lorar ganska litet, i det jag lemnar
”henne Engelska Thronen, ty jag vinner
”en oförgångelig Krona. Det är hen-
”nes hämnd jag har att tacka för den-
”na lyckan, och döden är ock den en-
”da glädje hon åger af sin usla förmå-
”ga att tilldela mig.” — Hon . . .
dör . . . !

Inches

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								